

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoPr/5/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114201174
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6114201174.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľky F. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. B., A. XX, zastúpenej JUDr. Blankou Gondovou, advokátkou, Banská Bystrica, Skuteckého 30, IČO: 35 873 833, proti odporcovi Stredoslovenský ústav srdcových a cievnych chorôb, a. s., 974 01 Banská Bystrica, Cesta k nemocnici 1, IČO: 36 644 331, zast. Advokátskou kanceláriou Laššák, s.r.o., 974 01 Banská Bystrica, Rudlovská cesta 33, IČO: 36 771 651, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10Cpr/1/2014 - 43, zo dňa 01. 04. 2014, takto

rozhodol:

Medzitýmny rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že skončenie pracovného pomeru účastníkov výpoveďou zo dňa 16. 09. 2013 je neplatné a pracovný pomer účastníkov naďalej trvá.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že je nesporné, že po dlhobovej práceneschopnosti sa navrhovateľka stala invalidnou už odo dňa 16. 07. 2013, o čom svedčí nielen potvrdenie Sociálnej poisťovne o invalidite a miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť zo dňa 16. 09. 2013, ale i rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 75611675150 zo dňa 07. 10. 2013. Odporca nespochybňuje, že mu navrhovateľka potvrdenie o invalidite zo dňa 16. 09. 2013 odovzdala už dňa 17. 09. 2013. Z toho vyplýva, že v čase výpovede po dlhšie trvajúcej práceneschopnosti a prevzatí potvrdenia o invalidite si odporca (ktorý je zdravotným zariadením) musel byť vedomý, že navrhovateľka je zamestnancom so zdravotným postihnutím a ukončenie správneho konania o priznaní invalidného dôchodku je len otázkou času. Striktné vyžadovanie právoplatného skončenia správneho konania, v ktorom sa invalidita určuje spätne, považuje súd za neprímerane formalistické, odporujúce účelu ducha zákona, ktorý v tomto prípade chráni osoby so zdravotným postihnutím. Preto bol odporca povinný pri výpovedi navrhovateľke vyžiadať súhlas príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, a preto je výpoveď bez tohto súhlasu neplatná. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd návrhu navrhovateľky čo do základu vyhovel.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca a žiadal, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolací súd zmenil tak, že návrh navrhovateľky v plnom rozsahu zamietne a zaviazhe navrhovateľku na náhradu trov konania odporcu, a v prípade, ak odvolací súd nevzhliadne dôvod na zmenu napádaného rozhodnutia súdu prvého stupňa, odporca žiada, aby odvolací súd toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na to, že medzi účastníkmi boli skutkové otázky danej právnej veci nesporné, pričom spor pretrvával vo vzťahu k otázke, či v čase doručenia predmetnej výpovede navrhovateľke zo strany odporcu bola navrhovateľka zamestnancom so zdravotným postihnutím na účely Zákonníka práce, a teda, či bol odporca povinný si vopred

vyžiadať súhlas príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny so skončením pracovného pomeru s navrhovateľkou výpoveďou. Poukázal na ust. § 40 ods. 8 Zákonníka práce, kde sa uvádza legálna definícia zamestnanca so zdravotným postihnutím na účely tohto zákona, a teda aj na účely postupu podľa § 66 Zákonníka práce. Táto legálna definícia obsahuje dve podmienky, ktoré musia byť naplnené súčasne na to, aby mohol byť daný zamestnanec považovaný za zamestnanca so zdravotným postihnutím, a to a) zamestnanec musí byť uznaný za invalidného podľa osobitného predpisu /zákona o sociálnom poistení/, b) daný zamestnanec musí svojmu zamestnávateľovi predložiť rozhodnutie o invalidnom dôchodku. Prvú podmienku navrhovateľka v čase doručenia výpovede naplnila, avšak druhú podmienku v danom čase nespĺňala a zákonom požadované rozhodnutie predložila odporcovi až dňa 27. 11. 2013. Navrhovateľka sa tak stala v zmysle Zákonníka práce zamestnancom so zdravotným postihnutím najskôr dňa 27. 11. 2013, teda až po doručení výpovede. Zákonná požiadavka predloženia rozhodnutia o invalidnom dôchodku sleduje účel ochrany zamestnávateľa, aby tento nebol vystavený právnej neistote, či mu vznikla osobitná povinnosť podľa ust. § 66 Zákonníka práce alebo nie. Odporca je ďalej toho názoru, že súd prvého stupňa medzitymným 00rozsudkom porušil aj základné právo odporcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, keďže súd prvého stupňa „medzirozsudkom“ nerozhodol podľa platnej a účinnej právnej úpravy, ale svoje rozhodnutie založil na subjektívnych dohadoch o tom, ako odporca „mal“ podľa názoru súdu postupovať, hoci na to nebol zákonný dôvod. Súd prvého stupňa tak v „medzirozsudku“ porušil zásadu rovnosti účastníkov a uplatnil výklad, ktorý je výhodný len jednostranne pre navrhovateľku, pričom opomenul zmysel a účel ust. § 40 ods. 8 Zákonníka práce. Odporca má za to, že súd prvého stupňa v danej právnej veci neuplatnil ústavne súladný výklad ust. § 40 ods. 8 Zákonníka práce, keďže sa odklonil od zrejmeho obsahu tohto ustanovenia a interpretoval ho jednostranne len v prospech jedného účastníka, čo nemožno považovať za postup v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhovateľka žiadala svojím vyjadrením k odvolaniu zo dňa 02. 06. 2014 rozsudok okresného súdu ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania. Navrhovateľka si svoju oznamovaciu povinnosť voči odporcovi splnila dňa 17. 09. 2013, kedy odporca prevzal od navrhovateľky podanie Sociálnej poisťovne, pobočka Banská Bystrica zo dňa 16. 09. 2013, ktorým Sociálna poisťovňa potvrdila, že navrhovateľka bola uznaná za invalidnú s dátumom vzniku invalidity od 16. 07. 2013. Túto skutočnosť právny zástupca odporcu na pojednávaní dňa 01. 04. 2014 potvrdil. Potvrdenie o invalidite a miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť zo dňa 16. 09. 2013 vydala Sociálna poisťovňa, t. j. orgán na to oprávnený. Postupovať voči navrhovateľke striktnie podľa ust. § 40 ods. 8 Zákonníka práce by bolo v danom prípade podľa názoru navrhovateľky príliš formalistické, keďže si žalobca svoju oznamovaciu povinnosť, že je zamestnancom so zdravotným postihnutím splnil. Poukázala na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých rozhodnutiach uviedol, že pri výklade aplikácii ustanovenie právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne konformného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Taktiež Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č. III. ÚS 341/07 zo dňa 01. 07. 2008 rozhodol, že „v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad erationale legis pred doslovným (gramatickým) výkladom“.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. umožňuje v prípade, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu, obmedziť sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a na doplnenie dôvodov rozhodnutia dodáva.

Okresný súd v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, na základe takto vykonaného dokazovania dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil za použitia správnych ustanovení právneho predpisu, a to ust. § 40 ods. 8, ako aj § 66 Zákonníka práce.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi účastníkmi konania je nepochybné, že navrhovateľka pracovala u odporcu v pracovnom pomere na dobu neurčitú ako sestra na základe pracovnej zmluvy zo dňa 06. 04. 2009. Dňa 26. 09. 2013 jej odporca - zamestnávateľ doručil výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce s odôvodnením, že sa stala nadbytočnou vzhľadom na rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov. V konaní ďalej bolo preukázané, že dňa 16. 09. 2014 vystavila Sociálna poisťovňa navrhovateľke potvrdenie o invalidite a miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, ktoré navrhovateľka dňa 17. 09. 2013 odovzdala odporcovi - svojmu zamestnávateľovi. Uvedené skutočnosti medzi účastníkmi konania sporné neboli. Z uvedeného potvrdenia vyplýva, že zdravotný stav navrhovateľky bol posúdený na účely dôchodkovej dávky posudkovým lekárom dňa 16. 07. 2013 so záverom, že navrhovateľka bola uznaná invalidnou s dátumom vzniku invalidity od 16. 07. 2013, miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola určená na 60%. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 75611675150 zo dňa 07. 10. 2013 bol navrhovateľke priznaný invalidný dôchodok v sume 185,- eur mesačne späťne od 16. 07. 2013.

Podstatou sporu je, či bol odporca vzhľadom k invalidite navrhovateľky povinný prerokovať skončenie pracovného pomeru s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v zmysle § 66 Zákonníka práce, a teda, či v deň výpovede, ktorú dal odporca navrhovateľke ako svojej zamestnankyni, bola navrhovateľka zamestnancom so zdravotným postihnutím v zmysle § 40 ods. 8 Zákonníka práce.

Podľa § 40 ods. 8 Zákonníka práce za zamestnanca so zdravotným postihnutím sa na účely Zákonníka práce považuje zamestnanec uznaný za invalidného podľa zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ktorý svojmu zamestnávateľovi predloží rozhodnutie o invalidnom dôchodku. Jeho ochrana pri skončení pracovného pomeru zamestnávateľom spočíva v tom, že platné skončenie pracovného pomeru je viazané podľa § 66 Zákonníka práce i na predchádzajúci súhlas úradu práce, sociálnych vecí a rodiny.

Okresný súd správne vyhodnotil, že navrhovateľka bola v čase dania výpovede zamestnancom so zdravotným postihnutím, ktorú skutočnosť svojmu zamestnávateľovi preukázala v zmysle § 40 ods. 8 Zákonníka práce dňa 17. 09. 2013, keď odovzdala odporcovi - svojmu zamestnávateľovi „potvrdenie o invalidite a miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť zo dňa 16. 09. 2013“, ktoré potvrdenie vydala Sociálna poisťovňa, pobočka Banská Bystrica. Z uvedeného potvrdenia jasne vyplýva, že navrhovateľka bola uznaná invalidnou s dátumom vzniku invalidity od 16. 07. 2013 a miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola u nej určená na 60%. Odporca teda vedel v čase dania výpovede navrhovateľke dňa 26. 09. 2013, že navrhovateľka je zamestnancom zdravotne ťažko postihnutým, a preto mal odporca postupovať v zmysle § 66 Zákonníka práce a pred daním výpovede prerokovať uvedenú výpoveď s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Vzhľadom na to, že odporca takto nekonal, výpoveď je neplatná. Postup odporcu voči navrhovateľke, keď vyžadoval striktné od navrhovateľky predloženie rozhodnutia o invalidnom dôchodku, je príliš formalistický, naviac, aj vzhľadom na to, že navrhovateľka v konaní preukázala rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava, zo dňa 07. 10. 2013 ohľadom priznaného invalidného dôchodku v sume 185,- eur mesačne s tým, že nárok na invalidný dôchodok navrhovateľke vznikol dňa 16. 07. 2013. Uvedené rozhodnutie sociálnej poisťovne plne korešponduje s potvrdením o invalidite zo dňa 16. 09. 2013, ktoré predložila odporcovi ako svojmu zamestnávateľovi navrhovateľka, čím si splnila svoju oznamovaciu povinnosť s poukazom na ust. § 40 ods. 8 Zákonníka práce.

Okresný súd vec správne právne posúdil, zaujal vo veci správny právny záver, preto krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.